ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 25 ຕຸລາ 2026 (10-25-2026)

ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການໃຫ້ອະໄພ

ຈຸດສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ການໃຫ້ອະໄພສະທ້ອນເຖິງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະຄັມພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ: ເບິ່ງທີ່ໂລກຂອງພວກເຮົາ

ຫຼັງຈາກລະດູການ NFL ປີ 2013, ເຈົ້າໜ້າທີ່ລະດັບສູງສອງຄົນຂອງທີມ ແດັນເວີ ບຣັງໂກສ໌ Denver Broncos ໄດ້ຖືກຕັດສິນວ່າ ມີຄວາມຜິດໃນຂໍ້ຫາຂັບຂີ່ລົດໃນຂະນະມຶນເມົາ (DUI). ທ່ານ ຈອນ ແອວເອ John Elway, ຮອງປະທານຝ່າຍປະຕິບັດງານດ້ານກິລາ ຟຸດບອນ, ໄດ້ສັ່ງພັກວຽກພວກເຂົາ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໄລ່ພວກເຂົາອອກຈາກວຽກ. ເມື່ອຖືກຖາມວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ໄລ່ ທອມ ແຮັກເກີດ Tom Heckert ແລະ ແມັດ ຣັດໂຊ Matt Russell ອອກ, ແອວເອ ໄດ້ຕອບວ່າ: "...ຂ້ອຍເອງກໍເຄີຍຕັດສິນໃຈຜິດພາດມາຫຼາຍຄັ້ງຄືກັນ." ທັງສອງຄົນໄດ້ກັບມາເຮັດວຽກຕໍ່ຫຼັງຈາກໝົດກຳນົດການພັກວຽກ. ແຮັກເກີດ ໄດ້ອອກຈາກທີມຍ້ອນບັນຫາສຸຂະພາບຫຼັງຈາກລະດູການປີ 2017 ແລະ ເສຍຊີວິດໃນປີ 2018, ສ່ວນ ຣັດໂຊ ຍັງສືບຕໍ່ເຮັດວຽກຢູ່ຈົນຮອດປີ 2021. ຫຼັງຈາກປະກາດການລາອອກ, ຣັດໂຊ ໄດ້ກ່າວວ່າ: "ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຂ້ອຍເມື່ອ 7 ປີເຄິ່ງກ່ອນໜ້ານີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍມີມຸມມອງໃໝ່ຕໍ່ຊີວິດ. ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ດື່ມເຫຼົ້າເລີຍ ຕະຫຼອດລະຍະເວລານັ້ນ...ຈອນ ແລະ ໂຈ, ດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຈິດໃຈທີ່ດີຂອງພວກເຂົາ, ໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ຂ້ອຍຮັກສາອາຊີບການງານຂອງຂ້ອຍໄວ້ໄດ້. ແລະ ການເຮັດແບບນັ້ນກໍຊ່ວຍຮັກສາຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍໄວ້ໄດ້ເຊັ່ນກັນ." ແອວເອ ກ່າວວ່າ ລາວໄດ້ໃຫ້ໂອກາດຄັ້ງທີສອງແກ່ພວກເຂົາ ເພາະວ່າຕົວລາວເອງກໍເຄີຍເຮັດຜິດພາດມາກ່ອນໃນອະດີດ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ອະໄພ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງເຄີຍເຮັດຜິດພາດມາກ່ອນໃນອະດີດ; ການໃຫ້ອະໄພນັ້ນເປັນທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ. *ເຈົ້າຄິດເຖິງໃຜແດ່ທີ່ຂຶ້ນຊື່ ເລື່ອງການໃຫ້ອະໄພ?*

ພຣະຄັມພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,)

<u>ສຶກສາພຣະຄັມພີ</u>

1. <u>ເພງສັນລະເສີນ 103:1-5</u> ພຣະເຈົ້າອວຍພອນພວກເຮົາໃນຫຼາຍໆທາງຊຶ່ງລວມທັງການໃຫ້ອະໄພ.

1. "ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ ຈົ່ງຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຢາເວ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂ້ານ້ອຍ. ຈົ່ງຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນພຣະ ນາມບໍຣິສຸດຂອງພຣະອົງ. 2. ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ ຈົ່ງຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຢາເວ ຢ່າລືມໄລພຣະຄຸນຄວາມດີຂອງ ພຣະອົງ. 3. ພຣະອົງຍົກການບາບຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ໝົດໄປ ແລະປິ່ນປົວພະຍາດທຸກຊະນິດຂອງຂ້ານ້ອຍ. 4. ພຣະອົງຮັກສາຂ້ ານ້ອຍໄວ້ຈາກຂຸມຝັງສົບ ທັງອວຍພອນດ້ວຍຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາ. 5. ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ ເຕັມດ້ວຍສິ່ງທີ່ດີ ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໜຸ່ມແໜ້ນແຂງແຮງດັ່ງນົກອິນຊີນັ້ນ.

ພຣະເຈົ້າອວຍພອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ແຕກຕ່າງຈາກ ຈອນ ແອວເອ John Elway. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດພາດ. ພຣະເຈົ້າບໍຣິສຸດແລະບໍ່ມີຂໍ້ບົກພ່ອງ. ພຣະເຈົ້າໃຫ້ອະໄພປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຕາມທີ່ມັນສອດຄ່ອງກັບລັກສະນະຂອງພຣະອົງ, ໂດຍ ທີ່ພວກເຂົາກັບໃຈໃນຄວາມເຊື່ອ. ເພງສັນລະເສີນ 103 ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຢ່າງສຸດຊຶ້ງ, ຊຶ່ງບໍ່ມີຫຍັງປິດບັງໄວ້. ຜູ້ຂຽນເພງສັນລະເສີນອວຍພອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈາກຄວາມເລິກຂອງຈິດວິນຍານຂອງລາວ-ດ້ວຍທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີ (ຂໍ້ 1-2) ແລະຊຸກ ຍູ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ລືມຜົນປະໂຫຍດທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ການກ່າວວ່າ, "ຢ່າລືມ" (ຂໍ້ 2) ກະ ຕຸ້ນໃຫ້ຜູ້ນະມັດສະການຕອບສະໜອງດ້ວຍການສັນລະເສີນຂະນະພວກເຂົາລະນຶກເຖິງວິທີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປະສົບການກັບຄວາມຮັກອັນ

ໝັ້ນຄົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດເພາະວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ເຮົາຈື່ໄດ້. ການຈື່ຈຳສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດຕໍ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ກະຕຸ້ນພວກເຂົາໃຫ້ສັນລະເສີນພຣະອົງສຳລັບພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ. ການນະມັດສະການທີ່ໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃນພຣະທຳເພງສັນລະເສີນນີ້ປະຕິບັດຕາມວົງຈອນຂອງການເປີດເຜີຍແລະການຕອບສະໜອງ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍການກະທຳຂອງພຣະອົງ, <u>ການຕອບສະໜອງຂອງຜູ້ທີ່ຢຳເກງພຣະອົງແມ່ນການນະມັດສະການ</u>. ການນະມັດສະການເກີດຂຶ້ນເມື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈື່ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຂົາ-ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຂຽນເພງສັນລະເສີນຈຶ່ງແນະນຳໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ລືມຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ຂຽນເພງສັນລະເສີນເຕືອນພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າໃຫ້ອະໄພບາບທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ (ຂໍ້ 3). ພຣະເຈົ້າຍັງນຳເອົາການປິ່ນປົວມາໃຫ້ (ເພງສັນລະເສີນ 103:3ຂ). <u>ການຕອບສະໜອງຕາມທຳມະຊາດຂອງພວກເຮົາຕໍ່ການໃຫ້ອະໄພທີ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສັນລະເສີນຢ່າງສຸດໃຈ</u> ເມື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງລະນຶກເຖິງພອນຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ມີຫຍັງສາມາດເຮັດໃຫ້ການນະມັດສະການຂອງເຂົາເຈົ້າງຽບສະຫງັດໄດ້ ແມ່ນແຕ່ການສູນເສຍການເວົ້າ. ນອກເໜືອໄປຈາກການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ການປິ່ນປົວ, ພຣະເຈົ້າໄຖ່ຊີວິດຈາກການທຳລາຍ. ພຣະອົງຍົກພວກເຮົາຂຶ້ນຈາກຄວາມສິ້ນຫວັງ ແລະ ມອບມົງກຸດໃຫ້ພວກເຮົາດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາສົງສານທີ່ໝັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງ (ເພງສັນລະເສີນ 103:4). <u>ການຕອບສະໜອງຕາມທຳມະຊາດຂອງພວກເຮົາຕໍ່ການໃຫ້ອະໄພທີ່ບໍ່ສັ່ນຄອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສັນລະເສີນຢ່າງສຸດໃຈ</u>. ການຕອບສະໜອງປົກກະຕິຕໍ່ການໄດ້ຮັບໂອກາດຄັ້ງທີສອງແມ່ນການສັນລະເສີນຜູ້ທີ່ໃຫ້ອະໄພ. ການຕອບສະໜອງສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ລືມວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ອະໄພ, ປິ່ນປົວ, ແລະ ຍົກລະດັບພວກເຂົາອອກຈາກຜົນສະທ້ອນທີ່ຮ້າຍແຮງຂອງບາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາເປັນລາງວັນແຫ່ງຄວາມຮັກທີ່ໝັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງແມ່ນການບໍ່ປິດບັງ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະອົງ. ພອນທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງນັ້ນ ບໍ່ມີຂາດຕົກບົກຜ່ອງເລີຍ. ພຣະອົງຊົງຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະອົງດ້ວຍສິ່ງດີໆ ແລະ ຊົງຟື້ນຟູຈິດໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຍົກຊູເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຢູ່ເໜືອຄວາມອິດເມື່ອຍຈາກການດຳລົງຊີວິດ ເພື່ອໃຫ້ "ບິນຂຶ້ນສູງດ້ວຍປີກດັ່ງນົກອິນຊີ" (ເອຊາຢາ 40:31). ເມື່ອເຮົາໄຕ່ຕອງເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຕອບສະໜອງຈິດວິນຍານຂອງເຮົາແນວໃດ, ການຕອບສະໜອງຂອງເຮົາຄວນເປັນການຖວາຍສັນລະເສີນພຣະອົງຢ່າງເຕັມທີ່ ໂດຍບໍ່ມີການກັກກັ້ນໄວ້ເລີຍ. ການໃຫ້ອະໄພນັ້ນເກີດຂຶ້ນມາຈາກທຳມະຊາດອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນສອດຄ່ອງກັບພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງກໍຊົງໝັ້ນຄົງສະເໝີຕົ້ນສະເໝີປາຍໃນການໃຫ້ອະໄພແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ (ເອຊາຢາ 55:7). ພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພອນເຮົາໃນຫຼາຍດ້ານ, ແຕ່ການໃຫ້ອະໄພນັ້ນຖືເປັນພອນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. *ມີສິ່ງດີໆອັນໃດແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຈົ້າ?*

2. <u>ເພງສັນລະເສີນ 103:6-8</u> ການໃຫ້ອະໄພຂອງພຣະເຈົ້າຄືຫຼັກຖານໃນວິທີທີ່ພຣະອົງລ້ຽງດູລູກໆຂອງພຣະອົງ.

6. ພຣະເຈົ້າຢາເວຕັດສິນເຂົ້າຂ້າງຜູ້ທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ ແລະມອບສິດທີ່ພວກເຂົາຄວນມີໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ. 7. ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ໂມເຊຮູ້ເຫັນແຜນການຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນເຫັນພຣະຣາຊກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່. 8. ພຣະເຈົ້າຢາເວເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະຄຸນ ເຕັມດ້ວຍຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງ ແລະຊ້າໃນການຮ້າຍ.

ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານພອນແກ່ບຸກຄົນດ້ວຍການໃຫ້ອະໄພ, ພຣະອົງກໍຍັງປະທານພອນແກ່ຊຸມຊົນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໂດຍລວມອີກດ້ວຍ (ຂໍ້ 6-19). ພອນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນປາກົດໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນຜ່ານວິທີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ລູກໆຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມທ່ຽງທຳ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ພຣະຄຸນ. ໃນສ່ວນນີ້ຂອງເພງສັນລະເສີນ ບົດທີ 103, ຜູ້ຂຽນເພງສັນລະເສີນໄດ້ເຕືອນໃຈປະຊາຊົນວ່າ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຮັບພຣະຄຸນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຍາມສະຫງົບສຸກ, ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະອົງໄດ້ປົກປ້ອງພວກເຂົາໃນຍາມສົງຄາມ (ເພງສັນລະເສີນ 124). ພຣະເຈົ້າຊົງປົກຄຸມຜູ້ທີ່ຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມທ່ຽງທຳ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ. ວິທີໜຶ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳສິ່ງນີ້ ຄືການເປີດເຜີຍ "ວິຖີທາງຂອງພຣະອົງແກ່ໂມເຊ" ແລະ "ການກະທຳ" ອັນຊອບທຳ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ "ແກ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ" (ຂໍ້ 7). ພຣະບັນຍັດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ຜ່ານທາງໂມເຊນັ້ນ ໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ປະຊາຊົນປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລະກັນດ້ວຍຄວາມທ່ຽງທຳ. ໃນສະໄໝຂອງ

ພວກຜູ້ປົກຄອງ, ເມື່ອອິດສະຣາເອນບໍ່ມີກະສັດ ແລະ "ທຸກຄົນຕ່າງກໍເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຕົນເຫັນວ່າຖືກຕ້ອງ" ໃນສາຍຕາຂອງແຕ່ລະຄົນ (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 21:25), ແຕ່ກໍຍັງມີເລື່ອງລາວທີ່ງົດງາມກ່ຽວກັບວິທີທີ່ກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊໄດ້ຊີ້ແນະໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຕິບັດຕໍ່ຄອບຄົວທີ່ຕົກຢູ່ໃນສະພາບຍາກລຳບາກດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ. ຫຼັງຈາກທີ່ສາມີຂອງນາງເສຍຊີວິດໄປ, ນາງຣຸດໄດ້ຢູ່ຄຽງຂ້າງນາໂອມີ ແມ່ຍ່າຂອງນາງດ້ວຍຄວາມເສຍສະຫຼະ, ເຖິງແມ່ນວ່ານາໂອມີຈະໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ນາງເປັນອິດສະຫຼະຈາກພັນທະດັ່ງກ່າວແລ້ວກໍຕາມ (ຣຸດ 1:16 -17). ນາງໄດ້ອອກໄປທີ່ທົ່ງນາຂອງໂບອາດ ເພື່ອເກັບຮວງເຂົ້າທີ່ຕົກເຮ່ຍຈາກການກ່ຽວເຂົ້າ (ເຊິ່ງເປັນສິດທິທີ່ກົດບັນຍັດໃນພຣະທຳລະບຽບພວກເລວີໄດ້ອະນຸຍາດໄວ້-19:9-10) ເພື່ອຫາລ້ຽງຊີບ ແລະ ເບິ່ງແຍງແມ່ຜົວຂອງນາງ. ໂບອາດໄດ້ຈັດຫາສະຖານທີ່ທີ່ປອດໄພໃຫ້ ນາງຣຸດ ເກັບກ່ຽວເມັດພືດ (ຣຸດ 2:8-9). ລາວເຖິງຂັ້ນສັ່ງໃຫ້ຄົນງານຂອງລາວປະເມັດພືດໄວ້ໃຫ້ລາວຕື່ມອີກ (ຂໍ້ 16) ແລະ ເຊີນລາວມາກິນອາຫານທີ່ກຽມໄວ້ໃຫ້ຄົນງານໃນເວລາພັກຜ່ອນ (ຂໍ້ 14). ລາວບອກວ່າລາວເຮັດແບບນີ້ດ້ວຍເຫດຜົນບາງຢ່າງ. ໂບອາດ ສັງເກດເຫັນວິທີທີ່ດີງາມຊຶ່ງນາງປະຕິບັດຕໍ່ແມ່ຜົວຂອງລາວ (ຂໍ້ 11), ແລະລາວເຫັນວ່າ ນາງຣຸດ ເປັນຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ (ຂໍ້ 12). ເມື່ອ ນາໂອມີ ຮູ້ວ່າ ນາງຣຸດ ກຳລັງເຮັດວຽກຢູ່ໃນທົ່ງນາຂອງ ໂບອາດ, ລາວຈຶ່ງແນະນຳໃຫ້ ນາງຣຸດ ສະແດງຕົວຕໍ່ ໂບອາດ ເພື່ອແຕ່ງງານກັນ, ເພາະວ່າລາວເປັນຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ໃກ້ຊິດ. ກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າມີຂໍ້ກຳນົດເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອແມ່ໝ້າຍເຊັ່ນ ນາໂອມີ ແລະ ນາງຣຸດ. ໃນທີ່ສຸດໂບອາດ ກໍໄດ້ແຕ່ງງານກັບລາວ, ແລະພວກເຂົາມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ໂອເບັດ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນພໍ່ຕູ້ຂອງກະສັດດາວິດ (ຣຸດ 4:21-22). ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຜູ້ຄົນຕ່າງກໍເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຕົນເຫັນວ່າຖືກຕ້ອງ, ໂບອາດໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໃຫ້ຜ່ານທາງໂມເຊ. ຜົນກໍຄື, ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ເຫັນຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ ຜ່ານທາງວິທີທີ່ພຣະອົງຊົງເບິ່ງແຍງຍິງຜູ້ທີ່ຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຄົນນີ້ ແລະແມ່ຜົວຂອງລາວ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ສະແດງຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ຄວາມເມດຕາສົງສານເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງເຕັມໄປດ້ວຍພຣະຄຸນ ແລະຄວາມອົດທົນອີກດ້ວຍ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໂມໂຫງ່າຍ, ຊຶ່ງເປັນຄວາມຈິງທີ່ ໂມເຊ ໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຼັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ທຸບແຜ່ນຫີນແຕກ ເນື່ອງຈາກປະຊາຊົນນະມັດສະການຮູບເຄົາລົບງົວຄຳ (ອົບພະຍົບ 32). ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນໂມເຊກັບຄືນໄປທີ່ພູຊີນາຍ ແລະບອກໃຫ້ເພິ່ນແກະສະຫຼັກແຜ່ນຫີນໃໝ່. ໃນຂະນະທີ່ໂມເຊຖືແຜ່ນຫີນເຫຼົ່ານັ້ນຢູ່, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳທີ່ຕໍ່ມາໄດ້ຖືກກ່າວຊ້ຳອີກໃນພຣະທຳເພງສັນລະເສີນ ບົດທີ 103 ວ່າ: "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ-ຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງປ່ຽມດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະພຣະຄຸນ, ຊົງໃຈເຢັນ ແລະເຕັມປ່ຽມດ້ວຍຄວາມຮັກໝັ້ນຄົງ ແລະຄວາມສັດຊື່, ຊົງຮັກສາຄວາມຮັກໝັ້ນຄົງໄວ້ຕໍ່ຄົນນັບພັນລຸ້ນ, ຊົງອະໄພຄວາມຜິດ, ການກະບົດແລະບາບ. ແຕ່ພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ມີຄວາມຜິດລອດພົ້ນຈາກການລົງໂທດ, ໂດຍຈະນຳເອົາຜົນຂອງຄວາມຜິດຂອງບັນພະບຸລຸດມາສູ່ລູກຫຼານຈົນເຖິງລຸ້ນທີສາມແລະທີສີ່" (ອົບພະຍົບ 34:6ຂ-7). ເມື່ອເຮົາລະນຶກເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ-ດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ, ຄວາມເມດຕາ, ພຣະຄຸນແລະການໃຫ້ອະໄພ-ເຮົາກໍຮູ້ສຶກຢາກສັນລະເສີນພຣະອົງຢ່າງສຸດຊຶ້ງ. ຄວາມດີງາມຂອງພຣະອົງກະຕຸ້ນໃຫ້ເກີດການນະມັດສະການຂຶ້ນມາຈາກສ່ວນເລິກພາຍໃນຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ. *ເຈົ້າເຄີຍປະສົບກັບຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດທົນແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາໃດແດ່? ມີຄຸນລັກສະນະອື່ນໃດອີກແດ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າຊື່ນຊົມ?*

3. <u>ເພງສັນລະເສີນ 103:9-13</u> <u>ພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍົກໂທດໃຫ້ຢ່າງໝົດສິ້ນ.</u>

9. ພຣະອົງບໍ່ສືບຕໍ່ຕຳໜິຕິຕຽນສະເໝີໄປ ພຣະອົງບໍ່ໂກດຮ້າຍໄປຕະຫລອດ. 10. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ລົງໂທດພວກເຮົາຕາມທີ່ສົມຄວນ ຫລືບໍ່ຕອບແທນໃນການບາບແລະຄວາມຜິດດ້ວຍ. 11. ຟ້າສະຫວັນສູງເໜືອແຜ່ນດິນໂລກຫລາຍເທົ່າໃດ ພຣະອົງກໍຮັກຜູ້ທີ່ຢຳເກງພຣະອົງສູງຫລາຍເທົ່ານັ້ນ. 12. ທິດຕາເວັນອອກໄກຈາກທິດຕາເວັນຕົກເທົ່າໃດ ພຣະອົງກໍຍົກການບາບຂອງພວກເຮົາໄປໄກເທົ່ານັ້ນ. 13. ພໍ່ເມດຕາກະລຸນາລູກໆຫລາຍເທົ່າໃດ ພຣະເຈົ້າຢາເວກໍເມດຕາຜູ້ທີ່ຢຳເກງພຣະອົງຫລາຍເທົ່ານັ້ນ."

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ອະໄພປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຍ້ອນວ່າພວກເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບສິ່ງນັ້ນ. ມະນຸດທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ໄດ້ເຮັດບາບ, ແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າກໍຕາມ; ທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ເຮັດບາບ (ເພງສັນລະເສີນ 14:1-3). ບໍ່ມີໃຜສົມຄວນໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພເລີຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ອະໄພແກ່ຜູ້ທີ່ຢຳເກງພຣະອົງ-ຄືຜູ້ທີ່ກັບໃຈໃໝ່ແລະວາງໃຈໃນພຣະອົງ-ຍ້ອນວ່າການໃຫ້ອະໄພນັ້ນສອດຄ່ອງກັບພຣະ

ລັກສະນະຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ອະໄພຢ່າງຄົບຖ້ວນສົມບູນ ໂດຍບໍ່ມີການຖືໂທດໂກດເຄືອງ. ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະອົງເປັນ ຜູ້ "ໃຈເຢັນຊ້າໃນການຮ້າຍ" (ເພງສັນລະເສີນ 103:8; ອົບພະຍົບ 34:6), ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງຊົງພຣະພິໂລດ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ ຄວາມໃຈຮ້າຍນັ້ນຄຸຢູ່ພາຍໃນ ຫຼືຍຶດເຍື້ອຕໍ່ໄປ (ເພງສັນລະເສີນ 103:9). ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສືບຕໍ່ກ່າວໂທດປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃນ ເລື່ອງຄວາມຜິດ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈໃໝ່ ແລະ ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຈາກພຣະອົງແລ້ວ. ພຣະອົງພ້ອມທີ່ຈະກ້າວຂ້າມຜ່ານ ເລື່ອງນັ້ນໄປຢ່າງວ່ອງໄວ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ປ່ອຍມັນຜ່ານໄປຊື່ໆເທົ່ານັ້ນ; ພຣະອົງຊົງກຳຈັດບາບອອກໄປຈາກຜູ້ກະທຳຜິດຢ່າງ ສິ້ນເຊີງ. ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກຳຈັດບາບອອກໄປຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ມະນຸດເຮົາມັກຈະພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການລືມເລື່ອງລາວ ເຫຼົ່ານັ້ນ. ບາບສາມາດກາຍເປັນສິ່ງທີ່ບົ່ງບອກເຖິງຕົວຕົນຂອງຄົນຜູ້ໜຶ່ງໄດ້. ບາບມັກຈະຕິດຄ້າງຢູ່ແລະກຳນົດຕົວຕົນຂອງຜູ້ຄົນ. ຢ່າງ ໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ບາບຂອງພວກເຮົາຄືກັບທີ່ສັງຄົມມັກເຮັດ. ເມື່ອພຣະອົງຊົງໃຫ້ອະໄພ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ນຳເອົາບາບ ເຫຼົ່ານັ້ນມາຜູກມັດກັບຕົວເຮົາອີກຕໍ່ໄປ-ພຣະອົງເລືອກທີ່ຈະບໍ່ຈົດຈຳມັນໄວ້ (ເອຊາຢາ 43:25) ຍ້ອນຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຂອງພຣະ ອົງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕອບສະໜອງຕໍ່ຜູ້ທີ່ກັບໃຈໃໝ່ຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບ (ເພງສັນລະເສີນ 103:10), ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕອບ ແທນພວກເຂົາຕາມບາບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສາລະພາບ-ແຕ່ພຣະອົງຊົງໃຫ້ອະໄພ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າເພາະວ່າພວກ ເຮົາສົມຄວນໄດ້ຮັບມັນ. ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມຮັກແລະ ຄວາມສົງສານຂອງພຣະອົງນັ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຫາໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ-ແຕ່ເປັນ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ຍ້ອນລັກສະນະຂອງພຣະອົງເອງ. ມັນເປັນທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະສະແດງຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງ ແລະ ຄວາມສົງສານຕໍ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ? "ຟ້າສະຫວັນສູງເໜືອແຜ່ນດິນໂລກຫຼາຍ ເທົ່າໃດ" (ຂໍ້ 11). ມັນສູງສໍ່າໃດ? ເມື່ອພຣະອົງຊົງໃຫ້ອະໄພບາບຂອງພວກເຮົາ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວໂທດພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ (ຂໍ້ 9); ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງຊົງກຳຈັດບາບນັ້ນອອກໄປ ແລະ ແຍກມັນໃຫ້ໄກຈາກພວກເຮົາ. ໄກສໍ່າໃດ? ຜູ້ຂຽນເພງສັນລະເສີນກ່າວວ່າ ມັນ "ໄກປານໃດຈາກທິດຕາເວັນອອກເຖິງທິດຕາເວັນຕົກ ກໍໄກປານນັ້ນ" ທິດທາງຕາເວັນອອກ ແລະ ທິດຕາເວັນຕົກຊຶ່ງເປັນທິດທາງ ທີ່ກົງກັນຂ້າມກັນນັ້ນ ຈະບໍ່ມີວັນມາພົບກັນໄດ້ເລີຍ. ການແຍກອອກຈາກກັນຢ່າງບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດນັ້ນ ເປັນພາບທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດ ເຈນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳຈັດບາບອອກໄປໄກພຽງໃດຈາກຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງໃຫ້ອະໄພ; ໄລຍະຫ່າງນັ້ນບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້ເທົ່າ ນັ້ນ ແຕ່ມັນຍັງເປັນໄລຍະທີ່ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດອີກດ້ວຍ. ການໃຫ້ອະໄພຂອງພຣະອົງນັ້ນສົມບູນແບບທີ່ສຸດ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພຣະອົງບໍ່ຈົດຈຳ ບາບຂອງພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ (ເຢເຣມີຢາ 31:34). *ການໃຫ້ອະໄພຂອງພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງໄດ້ ແນວໃດ?*

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

ຜູ້ຂຽນເພງສັນລະເສີນໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການຈື່ຈຳວ່າ ບາບຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພແລ້ວ. ເມື່ອເຮົາເຮັດ ແນວນັ້ນ, ເຮົາກໍສາມາດນະມັດສະການພຣະອົງຢ່າງເຕັມທີ່ ສຳລັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳເພື່ອເຮົາເປັນສ່ວນຕົວ ແລະ ເພື່ອຊຸມຊົນ ແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ. ຈົ່ງເລືອກກິດຈະກຳໜຶ່ງຢ່າງ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນຈາກລາຍການຕໍ່ໄປນີ້:

ມຸມມອງທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໄຕ່ຕອງເບິ່ງວິທີທາງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ອະໄພແກ່ເຈົ້າ. ພິຈາລະນາເຖິງພຣະພອນຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກ ການໃຫ້ອະໄພຂອງພຣະອົງ. ໃຊ້ເວລາເພື່ອຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງສຳລັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳ.

ມຸມມອງທີ່ມີຕໍ່ຕົນເອງ. ຂຽນຄວາມຮູ້ສຶກຂອບໃຈໃນອາທິດນີ້. ຂຽນວິທີທາງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມຸມມອງທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ອື່ນ. ມີໃຜແດ່ທີ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກວ່າຕ້ອງການການໃຫ້ອະໄພຈາກພຣະເຈົ້າ? ຈັດເວລາໃນອາທິດນີ້ເພື່ອແບ່ງປັນໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ໃດ ແລະ ພຣະອົງສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ຕ້ອງການໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບການໃຫ້ອະໄພຂອງພຣະອົງ.

ອຸປຖັມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ https://ulsb.org/sunday-school-2/ **ແປໂດຍ PA**